Magiczny Kraków

Krzysztof Bachmiński

2020-05-26

Prezydent od 7 lutego 1991 r. do 30 września 1992 r.

Biogram przytoczony za publikacją „Poczet krakowski” z 2010 r.

Prawnik, adwokat, urodzony w 1951 roku w Zabrzu w rodzinie inteligenckiej. W 1973 roku ukończył Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Jagiellońskiego, następnie aplikację prokuratorską. Podjął pracę w krakowskich prokuraturach, był tam współzałożycielem zakładowej organizacji NSZZ „Solidarność” – pierwszej w skali kraju solidarnościowej organizacji związkowej w tego typu instytucji, został przewodniczącym jej Komisji Zakładowej. W 1981 roku działał w Komisji Praworządności przy Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność” w Gdańsku prowadzonej przez Zbigniewa Bujaka oraz w Centrum Inicjatyw Ustawodawczych – zespole do spraw reformy prawa karnego, któremu przewodniczył prof. dr hab. Władysław Wolter.

14 grudnia 1981 roku na znak protestu po ogłoszeniu stanu wojennego odszedł z prokuratury. Pracował jako radca prawny w różnych instytucjach, następnie otworzył praktykę adwokacką. Bronił przed sądami w procesach politycznych działaczy małopolskiej „Solidarności”, w tym Stanisława Handzlika, przyszłego przewodniczącego Rady Miasta Krakowa.

W lutym 1991 roku został zgłoszony na urząd prezydenta i uzyskał akceptację Rady Miasta. Pierwszoplanową kwestią było dalsze tworzenie lokalnych podstaw prawno-organizacyjnych odrodzonego samorządu. W marcu 1991 roku dokonano podziału miasta na 18 dzielnic stanowiących samorządowe jednostki pomocnicze ze swoimi radami i zarządami, określono zadania oraz zasady wyboru i organizacji tych organów dzielnic, przeprowadzono w dwóch terminach do kwietnia 1992 roku wybory. Opracowano, a następnie w marcu 1992 roku przyjęto Statut Miasta Krakowa i Regulamin Rady Miasta Krakowa, miesiąc później uchwalono Regulamin Organizacyjny Urzędu Miasta Krakowa. Utworzono Straż Miejską, powołano Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej, miasto przejęło szkolnictwo podstawowe i przyjęło zadania z zakresu administrowania drogami publicznymi.

W maju 1991 roku Kraków był gospodarzem Sympozjum Konferencji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, z bogatym programem towarzyszącym, prezentującym miasto na forum międzynarodowym (zabiegi o powierzenie Krakowowi organizacji tego wydarzenia trwały od 1986 roku). Sympozjum towarzyszył bogaty programowo Europejski Miesiąc Kultury. W tym też czasie miasto zawarło umowy o współpracy na zasadzie miast bliźniaczych z miastami Norymbergą i Leuven oraz o współpracy partnerskiej z Frankfurtem nad Menem i Orleanem. W październiku 1991 roku Kraków gościł przywódców Polski, Węgier, Czech i Słowacji – podpisana Deklaracja Krakowska utwierdzała współpracę w ramach Grupy Wyszehradzkiej i przygotowała powołanie organizacji handlowej CEFTA. Istotną kwestią w sytuacji zapaści ekologicznej miasta było podjęcie programu przeprofilowania produkcji Huty, wtedy już nazwanej imieniem Tadeusza Sendzimira, jej modernizacji i restrukturalizacji, z czym wystąpiono w marcu 1992 roku w formie uchwały Rady Miasta. Miasto przystąpiło do sieci „Zdrowych Miast”. Przyjęto nową organizację komunikacji drogowej w obrębie

centrum miasta.

Prezydentura Krzysztofa Bachmińskiego przypadła na okres ostrych sporów w obrębie Rady, niemającej poparcia mieszkańców. Działał Społeczny Komitet ds. Odwołania Rady Miasta Krakowa, po zebraniu kilkudziesięciu tysięcy podpisów złożył on formalny wniosek o odwołanie Rady, do czego nie doszło. Wobec sporu pomiędzy Zarządem Miasta a Radą Miasta o zakres kompetencji Krzysztof Bachmiński złożył dymisję z prezydenckiego urzędu, przyjętą z dniem 30 września. Powrócił do adwokatury, prowadzi kancelarię, pracuje i mieszka w Krakowie.